

[Carsten Raft.]

sterens lyse, gode Hoved ved Siden af sig, naar det blæser om Regeringen, men der kunde vel nok findes en Uge, hvor Ministeren kunde tage ud med de paagældende Embedsmænd og Indkøbseksperter, tage en Tur rundt til alle Afdelingerne, se paa Tingene og afgøre dem paa Stedet. Cheferne rundt omkring skal nok hurtigt gøre Rede for, hvad der mangler; de kan det udenad; de har skrevet og skrevet om det saa tit. Men det er nu, det skal ske. Det er i de kommende sure Vintermaaneder, Humøret ved Afdelingerne skal staa sin Prøve. Naar der kommer Aftensol i Lejrgaderne og Fodbold udenfor, saa glider det hele igen.

Saa er Spørgsmaalet, hvordan det skal ordnes i Fremtiden, og hvordan man undgaar, at det hele igen gaar i Staa. Mon det ikke til det Formaal vilde være heldigt, om man slækkede en Smule paa den stærke Centralisering af Rekvisitionerne? Jeg kan huske, at da Garden ved Krigens Begyndelse i Efteraaret 1939 drog i Felten — jeg tror, det var med smaa 2 000 Mand — slog det mig med Forfærdelse, at Chefen ikke havde en Øre med til at bestride de Udgifter, der kunde møde ham under disse Feltforhold; han maatte skrive til København om hver Stump. Og saadan er det endnu. Gaar der noget Inventar i Stykker i en Lejr, saa kan den Kommandant, der har Kommandoen over Lejren med dens 1 000 eller 1 500 Mand, ikke rekvirere Inventar til Erstatning, men maa skrive og indstille og afvente Afgørelse fra Myndigheder, der ikke har direkte Kendskab til Forholdene i Lejren. Da den foregaaende Forsvarsminister i Maj Maaned stillede den nye Hær paa Benene, gav han Afdelingscheferne en betydelig Handlefrihed i Rekvisitionsspørgsmaal. Mon man ikke i nogen Grad skulde ind paa det System igen? Jeg vil tro, det ogsaa var i Overensstemmelse med den højtærede Forsvarsministers Synspunkter, som jeg kender dem, om man gav denne praktiske Handlefrihed. Jeg tror, det vilde være heldigst for hele Tjenestegangen og Udførelsen af det, der er nødvendigt.

Og saa er der det Spørgsmaal, om man ikke skulde overlade Tilsynet med Soldaternes Fritidsforhold til en særlig Institution direkte under Ministeren. Der kan jo blive Tale om „Folk og Værn“. Organisationen er nu udbygget, den har erfarne og ansete Stabsofficerer i Spidsen, som nok skal vide at finde Grænsen mellem Tilsynets Myndighedsomraade og den lokale Chefs Kommandoret over for Afdelingens Mandskab. Den har Rigsdagsmændene i Forsvarministeriets

Foredragsudvalg at støtte sig til angaaende Bevillingsspørgsmaal, og det er noget, baade Rigsdagen og Embedsmændene og de unge, det angaar, kan være tjent med; det viser Erfaringen fra Statens Ungdomslejre. Men skal den udføre Opgaven, maa den selvfølgelig have de Vogne og det Personnel, som er nødvendigt dertil. Men saa ved man ogsaa, at det sker, og at Tingene passes.

Og det er ønsket i Landet, at saadan skal det være. Der er slet ikke Krav om Blødsødenhed og Kæleri over for Soldaterne, men man forlanger, at de behandles ordentligt, at de har rimelige og ordentlige Arbejdsforhold, at Staten paaskønner deres Tjeneste ogsaa paa anden Maade end gennem Taler og Artikler. Jeg ved ikke, om vi igen skal ud og skændes om Forsvars-sagen; Begivenheder under Valgkampagnen kunde jo tyde paa det, men paa dette Omraade er der ikke nogen som helst Uenighed. Der er betydelige Vanskeligheder — jeg ved, hvor svært det har været —, men der er ingen Tvivl om, hvad der er Rigsdagens og Folkets Vilje, og jeg haaber, at den højtærede Forsvarsminister vil sætte kraftigt og fast ind med sit sunde og praktiske Omdømme og sørge for, at der nu sker den Forandring i Tingene, man har talt om i saa mange Aar, men som faktisk paa det Tidspunkt, hvor jeg gjorde disse Erfaringer og Iagttagelser, ikke var sket i noget synderligt Omfang.

Baade før og under Afstemningskampagnen i 1919 og 1920 var jeg med i det danske Arbejde i Flensborg og Mellemslesvig. Det sydslesvigske Problem beskæftiger mig derfor meget stærkt, og det var vel rimeligt, om jeg sagde et Par Ord om det.

Det ærede Medlem Hr. Bartholdy og det ærede Medlem Hr. Karl Olsen har imidlertid paa mange Omraader sagt det, der ligger mig paa Sinde, og selve Debatten og dens Form passer mig i øvrigt ikke, jeg synes, den er forkert. Det har altid været en af mine Indvendinger imod Trontalen i Maj, at den saa at sige rejste den Debat, og Venstres Agitatorer gjorde saavist ikke den Fejl mindre under Valgkampen. Jeg skal derfor nøjes med at sige følgende: Det ser ud, som om den danske Rigsdag stiller sig paa det Standpunkt, der først blev formuleret paa Det konservative Folkepartis Landsraadmøde, at hvis den sydslesvigske Befolkning efter Besindelse og moden Overvejelse giver fast og overbevisende Udttryk for, at den ønsker at høre til Danmark, er Danmark villig til at tage Konsekvenserne deraf. Men hvis det er saadan — og jeg kan ikke se andet af Finanslovdebatten, end at saadan er det vistnok —, maa det